

Prædiken søndag d. 28. april 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Joh 20,19-31.

Som faderen har udsendt mig, sender jeg også Jer!

Jeg har mødt Jesus!

Jeg tror de fleste af os vil være noget tilbageholdene med at komme med sådan et udsagn på eksempelvis Facebook.

Kan I forestille jer kommentarerne til sådan et udsagn?

Der er helt sikkert en del, som vil latterliggøre og håne. Forhåbentlig er der nogle få, som gerne vil vide mere.

At påstå, at man har mødt Jesus er i direkte modstrid til vores rationelle forståelse af verden. Man vil helt sikkert møde reaktioner.

Journalisten Charlotte Rørth har mødt hele spektret af reaktioner i forbindelse med, at hun udgav sin bog "Jeg mødte Jesus." Som i øvrigt er udgivet på Informations Forlag. Det er et alvorligt forlag, som ikke hopper på en hvilken som helst historie. Så et eller andet sted, er alene det ret fedt.

Bogen er udgivet for fire år siden, men Charlotte Rørth trækker stadig fulde huse, når hun er ude og holde foredrag.

For nyligt læste jeg en artikel, hvor hun fortalte om, hvor belastende hun oplevede det, at nogle betragtede hende som rablende vanvittig.

De spørgsmål har hun stillet sig selv, og hun er ikke i tvivl om, at den oplevelse hun havde i i en kirke i Spanien d. 25. februar 2009 lidt over middag, er virkelig, men samtidig svær at forklare.

I artiklen¹, jeg læste, beskriver hun, hvordan mennesker, hun møder, fortæller hende om oplevelser - møder med Jesus - som minder om de oplevelser, hun selv har haft. Det er helt tydeligt for hende i artiklen, at langt de fleste mennesker vælger at holde mund, og ikke dele med nogen som helst, hvad de har oplevet at møde Jesus. Man er bange for sit omdømme, og man vil ikke latterliggøres.

Den mekanisme kan jeg let forstå. De færreste af os ønsker at blive latterliggjort, eller blive overdyngnet med meget kristiske spørgsmål.

Jeg tror dog, at en af årsagerne til at folk hurtigt tager afstand fra menneskers beretninger om møder med Jesus, er at vi som samfund har mistet vores sprog for at tale om religiøsitet og tro.

En af hovedårsagerne til det, er at vi er et produkt af oplysningstiden, hvor rationaliteten i den grad har vundet. Jeg vil lige tilføje, at jeg på ingen måde begræder det. Vi har kun fordele af så meget viden og knowhow, som overhovedet muligt.

En af priserne vi taler for oplysningstiden og reformationen er, at vi har fokuseret på tro, som

¹ Politiken. 17. april 2019. <https://politiken.dk/kultur/art7087623/Charlotte-Rørth-møde-Jesus.-Så-blev-hun-et-fænomen>

intellektuel tildragelse, og ikke som en mangefacetteret gave fra Gud.

Jeg tror, vi begår os selv en bjørnetjeneste, hvis vi i vores blinde hyldest til rationaliteten udelukker, at der kan være mere mellem himmel og jord, og at tro i sig selv rummer det paradoks, at det ikke nødvendigvis kan forstås.

Selvom disciplne, som Jesus pludselig står midt iblandt på den samme dag, som Maria Magdelene har mødt ham i haven, alle sammen har hørt forudsigelserne om, at han skulle opstå fra de døde. Selvom de har set Lazarus komme vaklende ud fra graven, så tror jeg ikke, at en eneste af dem, med sin forstand fatter, hvad der forgår, da Jesus pludselig står i rummet.

De er i forvejen ude på dybt vand, da de helt enkelt er bange for, at komme til at lide samme skæbne som Jesus. Graven er tom. Maria har fortalt dem, at hun har mødt Jesus.

Der har været skepsis, afvisning og måske ligefrem latterliggørelse blandt dem.

“Fred være med Jer!”² siger Jesus. Det er en almindelig hilsen, som referer til det jødiske Shalom. At der må være fravær af konflikt og harmoni iblandt Jer.

Men kigger man nærmere på teksten i det originale sprog, så ser man at Jesus anvender ordet Εἰρήνη. Det ord peger tilbage til Johannes 14 i Jesus omtale af løftet

² Joh 20,19

4 af 7

om den anden talsmand. Her siger Jesus: "Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer!"³

Dette afslører en helt anden betydning end Shalom, som er harmoni. Her er der ikke tale om den fred, som verden giver,⁴ men istedet er det her et udtryk for at Gud vil være med under tvivl, forfølgelse og gennem trængsler.⁵

Allerede i måden den opstande Jesus hilser de frygtsomme disciple, ligger der et løfte om Guds kraft og styrke, men også en forudsigelse af modstand og måske latterliggørelse.

Det eneste vi ved om disciplenes reaktion er, at da Jesus havde vist dem sine hænder og såret i sin side, blev de glade.⁶

Fred være med Jer, siger Jesus. Her kom løftet om, at Gud vil være med dem gennem tvivl, forfølgelse og trængsler, og så følger noget væsentligt, nemlig at Jesus sender dem ud, sådan som han selv er sendt til os.

Den johannæiske tankegang er, at disciplene repræsenterer hele kirken, hele kristenheden, og dermed bør vi opfatte det, som Jesus siger til disciplene, som var det sagt til os.⁷ Med andre ord, Metodistkirken, folkekirken, Baptistkirken, alle os, er sendt ud i verden. Her er der en klar parallel til missionsbefalingen.

³ Joh 14,27

⁴ JF. Joh 14,27

⁵ Barrett, C.K.: The Gospel According to St John. SPCK, London 1978. Side 468 og 568-569.

⁶ Joh 20, 20

⁷ JF. Barrett side 568.

Jesus blæste Helligånden ind i disciplene, den Ånd, som bærer Guds fred. Den Ånd, som bærer troen som en gave ind i mennesker. Den Ånd som gør, at man som menneske kan rumme opstandelse, selvom man måske ikke kan forstå det.

Hvad er det så Jesus sender disciplene (og os) ud med?

Det er jo historien om mennesker, der har mødt Jesus. Det er vidnesbyrdet om opstandelsen. Det er så vigtigt fordi det er kernen i hele kristendommen.

Paulus omtaler det i sit første brev til menigheden i Korinth, hvor han bruger hele kapitel 15 på, at understrege vigtigheden af opstandelsen. Læs det kapitel, og læg mærke til at han slutter af med "Derfor, mine brødre, stå urokkeligt fast og giv Jer helt hen i arbejdet for Herren!"⁸ Og skulle nogen være i tvivl, så er det opstandelsen de skal stå fast på.

Men det kan være svært at tro på. Thomas havde ikke været der, da Jesus pludselig stod midt i rummet.

Det er en uge siden, at maria Magdalene kom hjem fra den tomme grav og fortalte, at hun havde mødt Jesus. Det er uge siden, de andre disciple fortalte, at de havde set ham.

Thomas er sådan indrettet, at hvis ikke han ser Jesus med egne øjne, så tro han det ikke. De kan påstå alt det de vil, at de har mødt Jesus. Thomas kan ikke tro det.

⁸ 1. Kor 15,58

Jeg har stor respekt for ham. De andre disciple er de, som gennem de sidste tre, måske fire år, har været allernærmest på ham. De er hans venner og hans fortrolige. Selvom det der dem, der siger, at de har mødt Jesus, kan han bare ikke tro det.

Det har ikke været det populære synspunkt, men jeg beundrer ham for hans ærlighed.

Pludselig står Jesus midt i rummet. Han siger det kendte: "Fred være med Jer!"

Umiddelbart bliver Thomas af Jesus opfordret til at røre ved hans sår i hænderne og stikke en finger i hans side, sådan som vi ser det på Caravaggios 400 år gamle billede.

Thomas bekender: "Min Herre, og min Gud!"⁹ Han siger ikke bare, ok, nu tror jeg, men med de ord bekræfter ham, at Jesus er den, han er, og at hele historien om opstandelsen er sand.

Dette møde med disciplene har det ene formål, at den ene mand, som er fuld af tvivl, får lov at møde Jesus. Kunne kirken være spredt over hele verden ved en udsendelse uden Thomas? Sikkert! Men Jesus vil have alle med!

Johannes fortæller grundigt, og der er flere historier, om opstandelsen, og det siges direkte, at formålet er at vi skal tro, og have liv i hans navn.

Liv i hans navn er et løfte om, at opstandelsens virkelighed må gælde os. , Det er i det løfte, og i løftet om

⁹ Joh 20,28

7 af 7

Guds fred, gennem trængsler, at vi sendes ud i verden, for at fortælle om kernen - opstandelsen.

For det er opstandelsen fra de døde, der gør at mennesker den dag i dag kan sige: "Jeg har mødt Jesus!"

Amen.

Jesus, som iblandt os står.